

## Tavaszi 8. fejezet

Ariana, vasárnap 11 december 2022 - 20:46:03

Dávid még órakkal azután sem tudott elaludni, hogy Ármin hazament. Nem volt benne biztos, mit érez, leginkább szorongás, bizonytalansággal karöltve, megfeszítve nem émi megkönnyebbüléssel. Sosem hitte volna, hogy a szív és ennyi fájdalom képes kiszakítani a lelkéből. Egész életében azt hallgatta, hogy csak a gyengék roppannak össze, meglepte, mennyire könnyen elengedte ezt a berögzült gondolatot. Akkor és ott, Ármin karjában, úgy érezte, mintha kifolyna belőle a feszültség. A hibát a csóknál követte el, de annyira adta magát, a fiú olyan közel volt, és tudta, hogy még mindig nem közel ömbe ös iránta & Sejtette, mekkora súlyt pakolt rá azzal a csókkal. Nem kellett volna, megbánást kellene éreznie, helyett majd eleped, hogy újra megízlelje a fiút & Nem akarta elhinni, milyen mélyre sülylyedt. Sosem csalt meg senkit. Most ráadásul le sem tagadhatná, hiszen családtagok, és annak az esélye, hogy ez nem derül ki, végtelenül közel ítélt a nullához. Pontosan ez ért is írt Árminnak üzenetet, bár tartott a fiú reakciójától. Arra azonban nem számított, hogy válasza sem meglepette, álmatlan éjszakát okozva neki. Ezt nagyon utálta Árminban. Előtte sosem találkozott senkivel, aki annyira képes lett volna kibillenteni a lelki egyensúlyától, esetenként csupán egyetlen szóval vagy gesztussal. A fiú azonban nem éhelt olyan hűrokat pendítet meg benne, amelyeknek a létezéséről sem tudott. Az volt Dávid szerencséje, hogy Ármin egyáltalán nem tudatosan tette, még nem ébredt rá arra, mekkora hatást képes gyakorolni. Dávid viszont hónapokkal ezelőtt pontosan látta, merre tartanak, közel-lélekkel tiltakozott is ellene, arra azonban nehezen vette rá magát, hogy elküldje Ármint. Végül nem maradt más választása, mert a létező összes határon túlmentek, amiket felállított magának & Másnap reggel két kávét ivott, mielőtt a munkahelyére indult, de így is majd elaludt vezetékében. Talán két-három órát hátra, az emlékezete gonosz módon felelevenítet mindent, ami Árminnal kapcsolatos volt. Egyre kevésbé tagadhatta, mennyire hiányzik neki a fiúval töltött idő. Csak épp már akkor rengeteg erő volt a kapcsolat ellen, a lista ráadásul azóta bővült. Kifejezetten aggasztotta, hogy megint ezen ragódik, akár csak néhány hónapja. Visszanézte a tegnapi üzenetét. Ármin azóta sem reagált, és bár a férfi egy darabig arra fogta, hogy biztos még alszik, már még

iskolaid Q volt, így nem áltatta tovább magát.

Ez még az eddigiéknél is nagyobb hiba volt. Kérlek, felejtsetek el, és maradjunk a megbeszéltekénél. Pár nap, és végleg eltűnnek az életedből Ql, így érem.

Talán túl nyers volt. Esetleg túl ságosan kétségszerűen, Ármin pedig lenézte érte. Dávid hamar elvetette ezt a lehetőséget, mert nem így ismerte a fiút. A találgatás viszont az idegeire ment, folyamatosan zakatoltak a gondolatai, a munkára abszolút nem tudott koncentrálni. Dávid után ráadásul felhívta Csilla, és kedvesen meginvitálta egy kávéra, amit kénytelen-keletlen elfogadott, kifogás nélkül.

Őrült neki, hogy nyilvános helyen vannak, így tarthat valamennyi tévedést. Csilla igazán tetszett neki, az sem zavarta, hogy három gyerek anyukája. Megfogta benne valami, amit nem tudott megmagyarázni, és kissé kíváncsi felnevetett, amikor az jutott eszébe, talán a kisugárzása hasonlít Árminéhoz.

Valami baj van?

Nem aludtam túl sokat – felelte Dávid, és ezzel nem hazudott.

Ármin szavai jártak a fejében, amikor hozzávágta, mennyire jó tettetésben. Keserűen adott igazat a fiúnak. A mosoly ott volt az ajkán, a fáradtság ellenére könnyedén csevegett, semmiségekről, érdektelen dolgokról, és most először ült fel benne, hogy mindig így csinált. Felszínes kapcsolatokat épített, a munkában, a szerelemben. Sosem engedett magához közel senkit, barátai sem voltak, csak ismerősök.

Aludnod kellene, úgy látom, nagyon fáradt – állapította meg Csilla, és a kezét Dávidra helyezte. A férfi mosolya megfagyott, minden igyekezetét összeszedte, nehogy lerázza az érintést, és elárulja magát.

Igazad lehet – felelte, és hamarosan elbűsült. Remélte, Csilla nem von le semmilyen következtetést a rövid bűsülből, a szinte alig-csökként.

*Dávid sosem tapasztalt még ilyet. Az ajánlat is új volt, első reakcióként vágyat érzett, a képzelete életre kelt, és azzal a lendülettel elsöpörte a féltékenységet. A csókkal sem csitult, pedig a szenvedélye teljesen nyilvánvalóan meglepte Ármint, lassan oldódott csak fel a karjában, akkor viszont ugyanazzal a hittel válaszolt. A fiú végül elszakadt tőle, zihálva hajtotta oldalra a fejét, engedve, hogy Dávid a nyakát vegye a kezébe. Több ember is elment mellettük, rádbömbözve a férfira nyilvánvalóan zavaró körülményeire. Az sosem vonzotta &*

Gyere!

Kézen fogta a fiút, a kijárat felé irányította, Ármint pedig nem kellett kétszer kélni. A klubból kilépve távolodott el tőle, azt is épphogy, csendesen, de határozottan lépkedett mellette, Dávid csak akkor dőbbsen rá a bizonytalanságra, amikor pár méter után ismét az arcára pillantott. Akkor megtorpant. Ármin némi fáziskéséssel követte a példát, a tekintetében kérdés villant.

Dávid mintha álomból ébredt volna, észébe jutotta, miért is jött ma este. Pontosan Ármint akarta kicsit kivenni a fejéből, elmenni valaki mással, bárkivel, bebizonyítani magának, hogy mégsem jelent annyit &

Dávid felsóhajtott. Ármin némán várakozott egy darabig, aztán elmosolyodott.

Visszamegyünk? Felszeded?

A fiú száját könnyében hagyta el a szavak, de a tekintetét elkapta. Dávid úgy döntött, elvicceli.

Mért, mégis felcsigáz az edeshármas? kérdezte, és ismét megindult az úton, vissza sem nézve. Ármin azonnal követte, a lépései lendülete azonban látványosan megtört.

A lakás óvó magányában könnyebb volt. Amekkora vágy tombolt bennük a sötét folyosón, hazaérve annyira lágy szenvedély csitult. Dávid ujjai kedveskedő táncot lejtettek Ármin tarkóján, közben a száját ízlelte, Ármin pedig teljesen hozzáidomult. Bár egészen úton szótlan volt, a teste beszélte helyette, Dávid könnyében olvasott benne.

Az első hangosabb nyögésben, amit a fiú nadrágjára simuló keze váltott ki. A másodikban, amikor becsúszta az anyag alá, anélkül, hogy a gombot kipattintotta volna. A harmadikban, amikor a falnak nyomta, és az ajkába harapott. Árminál ekkor szakadt el a cénna.

Nem akarunk végre bemenni?

Sietsz?

Ármin ellökte magától. A folyosó szögössége miatt Dávid a szemközti falnál találta magát, Ármin pedig egy rövid, ürelmetlen csók után rögtön a nadrágot tornáztale róla, miközben eléért. A fiú már annyira értett hozzá, hogy pontosan tudta, mire indul beigazán, a hajába húzta a kezét, engedte, hogy Q mozduljon, Dávid pedig teljesen bezsongott. Az első hullám váratlanul érte, ahogy Ármint is, a fiú köögve, de közben nevetve húzódtot el tőle.

Ez gyors volt.

Na befelé!

Ármin incselkedett vele. Folyamatosan az utolsó pillanatban húzódtot el a csókjai elől, mire az ágyra teperte, már újra lobogott benne a vágy,

még erősebben, mint előtte. A türelmetlensége elragadta, Ármin hangja, és mellkasának nyomulása tenyere dőbbentette csak rá, hogy túl gyorsra vette.

Bocs.

Ármin addig tolta magát ától, míg ki nem szállt. Akkor fellélegzett, a tekintete mélyén viszont harag lobbant.

Sajnálom, ismételte meg Dávid. Elkapott a hűvös. A fiú hagyta, hogy megcsókolja. Az ellen sem tiltakozott, hogy a combjai közé nyúljon, és pótolja a kimaradt előző éköt. Dávid viszont csak akkor nyugodott meg teljesen, amikor Ármin kezdeményezte a továbbiakat.

Megbolondítasz, suttogta a fiú fülebe, pedig sosem volt szokása beszélni szex közben. Teljesen elveszed az eszem, ugye tudod?

Igy is érezte. A klubban már a gondolat soknak bizonyult, hogy más is hozzá érjen Árminhoz, és bár a felismerés és a pánikot hozott magával, éppen nem érdekelte. Egészen addig nem foglalkozott vele, míg Ármin hozzá nem simult, kimerülten és zihálva, és neki kiszökött a szája egy soha el nem hangzó mondat.

Maradsz?

A kérdés Ármint is meglepte, de szinte azonnal elmosolyodott.

Szeretnék.

Dávid feküdt a hátán, Ármin karját simogatta, és tudta, hogy kérés. Ahogy azt is, hogy másnap vigaszt kell vetnie annak, ami közöttük van. Győzelme magát érte &